

Arrest

nr. 205 547 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2015 en heeft op 2 september 2015 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd gehoord op het CGVS op 5 april 2016 (hierna: CGVS I) en op 4 mei 2016 (hierna: CGVS II) gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 31 maart 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bezit de Irakese nationaliteit en u bent van Arabische origine. U verklaarde een sjiitische moslim te zijn en bent afkomstig uit de stad Basra, Zuid-Irak. U bent ongehuwd. U was soldaat bij het Irakese leger en u voerde er administratieve taken uit vanuit de legerbasis in al-Gharmat al-Falluja, provincie Anbar. U had de rang van 'jundi awal' (soldaat eerste klasse).

In de loop van juni 2015 vestigde de sjiitische militie Kata'ib al-Tayyar al-Risali onder leiding van Adnan al-Shahmani zich in uw militaire basis. Adnan al-Shahmani werkte uw commandant Haidar Ibrahim Ahmed buiten en nam de controle over de gehele basis over. Eind juni 2015 was u ooggetuige van een incident in uw militaire basis. Militieleden van Kata'ib al-Tayyar al-Risali hadden vrouwen meegebracht naar de basis, onder wie een vrouw met een baby op de arm. De vrouw werd ondervraagd over haar man, maar kon niet antwoorden. Daarop werd zij met een taser aangevallen, tot zij en de baby op de grond vielen. U was op dat moment in uw slaapzaal met zo'n acht à tien collega's. U filmde door een opening in het hout hoe deze vrouw mishandeld werd. U bewaarde deze beelden op uw laptop. U had de bedoeling om de beelden te verspreiden en zo de gruweldaden van de militie aan te klagen. Begin juli 2015 maakte u opnames van een tweede incident. Daarbij scheurden militieleden de kledij van jonge meisjes. U was van plan de beelden te verspreiden als u met verlof ging. Vanuit de basis kon u de beelden niet via internet verspreiden, omdat er geen verbinding was.

In de loop van de laatste tien dagen van juli 2015 werden alle administratieve bedienden opgeroepen om een document te tekenen waarin stond dat ze bereid waren te gaan strijden in Falluja en al-Karmah. Op 24 juli 2015 weigerde u samen met drie of vier anderen om dit document te tekenen. Uw haren werden afgeschoren en u diende zich te verantwoorden bij Adnan al-Shahmani. De anderen die het document niet getekend hadden, gaven toe en verklaarden zich akkoord, maar u hield voet bij stuk en zei dat u niet tekende, dat u geen wapen zou dragen en niet zou gaan vechten. Hierop werd u overgebracht naar de cellen binnen de legerbasis. U werd er vast gehouden gedurende drie dagen. Op 28 juli in de vroege ochtend werd u geblinddoekt en meegenomen met een konvooi. U werd overgebracht naar een u onbekende plaats, waarvan u vermoedt dat deze in de groene zone in Bagdad ligt. U werd er vastgehouden, gefolterd en verkracht. Op 6 augustus 2015 werd u terug gebracht naar uw legerbasis. U werd echter meteen terug in de cellen binnen uw legerbasis vast gehouden. De video's die u bewaard had op uw laptop werden namelijk ontdekt en de militie vreesde dat u deze beelden naar buiten zou brengen. Op 8 augustus 2015 slaagde u erin te ontsnappen met de hulp van 'muqaddam' (luitenant-kolonel) Hasim en officier Nizar Karim. U kon over een scheiding met prikkeldraad van de cellen van uw eenheid naar het tankstation komen. Daar stond een patrouille klaar om te vertrekken. Nizar Karim had u een militair uniform bezorgd en had ervoor gezorgd dat in een van de wagens van dit konvooi een kogelvrij vest, helm en masker klaar lagen voor u. U reed mee met dit konvooi tot aan het checkpoint van al-Suqur. Van daaruit nam u de bus naar Bagdad. Vanuit Bagdad reisde u meteen door naar uw woonplaats in al-Basra. De derde dag dat u thuis was, kreeg u telefoon van uw oom die 'aqid' (kolonel) is bij de Iraakse inlichtingendienst. Hij vertelde u dat er een arrestatiebevel jegens u werd uitgevaardigd. Hij vroeg u naar zijn woning te vertrekken. U nam een taxi en vertrok. U dook onder bij uw oom. Ondertussen regelde hij uw vertrek uit Irak. Hij boekte een ticket en regelde uw vervoer naar de luchthaven zodat u niet tegengehouden zou worden bij de controleposten. Op 16 augustus 2015 nam u een vlucht van Basra naar Istanbul. Vanuit Turkije reisde u verder via onder meer Griekenland, Macedonië, Servië en Oostenrijk tot u België bereikte op 30 augustus 2015. Op 2 september 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Sinds u in België verblijft, vernam u dat u drie keer bij uw ouderlijke woning gezocht werd. Bij de eerste maal kreeg uw vader hartproblemen en werd hij naar het ziekenhuis gebracht.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd op 12 oktober 2011 te al-Basrah, uw originele identiteitskaart afgeleverd te Basra op 2 mei 2011, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Basra op 5 juni 2011, uw origineel rijbewijs, twee foto's van Adnan al-Shahmani samen met anderen, een foto van u zelf in gevechtssuitrusting samen met twee anderen, uw originele militaire badge afgeleverd op 26 mei 2011, een kopie van uw aanstellingsbevel, een kopie van een dankbrief van 6 januari 2013 waarin vermeld wordt dat u een opleiding volgde van 20 oktober 2012 tot 8 november 2012, een kopie van een verslag in verband met uw desertie van 9 augustus 2015, een kopie van een medisch verslag van uw vader van 15 september 2015, een kopie van de medische verslagen en onderzoeken van uw vader van 26 januari 2016, originele foto's van uw vader, een kopie van een vervallen badge en een onleesbaar document.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, omdat u vreest vermoord te worden door de sjjiitische militie Kata'ib al-Tayyar al-Risali omdat u weigerde de wapens op te nemen en omdat u videofragmenten opnam waarin schendingen van de mensenrechten gepleegd door leden van deze militie te zien zijn. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas werd aangetast doordat uw opeenvolgende verklaringen over de video's die u zou opgenomen hebben meerdere inconsistenties vertoonden: U verklaarde dat u twee maal een video opnam waarin schendingen gepleegd door leden van de sjjiitische militie Kata'ib al-Tayyar al-Risali te zien zijn. Omwille van deze video's zou u na een voorgaande detentie omdat u niet wilde gaan strijden op dezelfde dag dat u teruggebracht werd naar uw legerbasis, opnieuw zijn opgesloten. U vreest vermoord te worden door deze militie, omdat u videofragmenten van hen gemaakt hebt (CGVS1, pg 11). Ook het verslag van uw desertie, verwijst naar het bestaan van deze videofragmenten (stuk 9, zie vertaling, CGVS1, pg 11). Deze video's zijn dan ook van cruciaal belang binnen uw asieltrelaas. Bovendien zou u de videofragmenten opgenomen hebben kort voor uw vertrek uit Irak. Er mag derhalve van u verwacht worden dat u precieze en consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de omstandigheden waarin u deze video's maakte. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde u dat u de video's maakte vanuit uw slaapzaal, waar u door een gat in het hout, zicht had op een plein binnen de legerbasis waar de militieleden de vrouwen en meisjes naartoe brachten (CGVS1, pg 11). U was niet alleen in de slaapzaal, uw collega's van de administratieve diensten waren er ook aanwezig. Het ging om zo'n acht à tien personen (CGVS1, pg 12). U stelde dat zij ook toekeken toen de militieleden de vrouwen en meisjes slecht behandelden. Zij namen ook beelden op en jullie besloten om een account op youtube op te starten en alles daarop te plaatsen, ofwel om alle beelden naar het Ministerie van Defensie door te sturen (CGVS1, pg 12). Dit is uiteindelijk niet gelukt en u stelde daarbij dat 'na wat er gebeurde met mij, ik was een les voor iedereen. Iedereen heeft het verwijderd en niemand heeft iets gedaan' (CGVS1, pg 13). Voorts stelde u nog dat 'niemand wist daarover, behalve wij die de video's gemaakt hebben' (CGVS1, pg 13). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u de enige was die beelden gemaakt had (CGVS2, pg 19). U stelde dat de anderen het ook gezien hebben, zo'n acht getuigen, maar dat u de enige was die besloot om het op te nemen (CGVS2, pg 19). Geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen dat nog anderen gefilmd hadden, ontkende u enkel dat u dit zou gezegd hebben en zei u dat u toen ook verklaarde dat u de enige was die filmde en dat de anderen toekeken (CGVS2, pg 19). Het louter ontkennen van een voorgaande verklaring, kan echter niet volstaan om een tegenstrijdigheid op te heffen. Vervolgens probeerde u dan nog uw verhaal bij te schaven en stelde u dat enkel u de eerste keer filmde en de keer daarop ook de anderen (CGVS2, pg 19). Indien dit het geval zou geweest zijn, kon u dat echter twee keer op die manier verteld hebben, wanneer u gevraagd werd of ook anderen filmden of niet. Gevraagd wat er dan met de andere opnames gebeurd was, zei u dat ze al uw spullen genomen hebben, maar dat u niet wist wat met de andere is gebeurd. U vermoedde dat ze gewoon naar de andere soldaten gingen, maar u wist niet wat er allemaal gebeurde (CGVS2, pg 20). Deze verklaring valt echter ook niet te rijmen met uw voorgaande verklaring dat iedereen de beelden verwijderd had. Als u niet wist wat er gebeurd was, kon u immers ook niet weten dat anderen hun beelden zouden verwijderd hebben.

Voorts was het opvallend dat u heel wat exacte data kon noemen, onder andere de datum dat u zich diende te verantwoorden bij al-Shahmani over uw weigering om te gaan strijden (CGVS1, pg 18), de datum van uw opsluiting (CGVS1, pg 17), uw overplaatsing (CGVS1, pg 18), uw terugkeer naar de basis (CGVS1, pg 20), uw ontsnapping uit de basis (CGVS1, pg 21) en uw vertrekdatum uit Irak (CGVS2, pg 7), maar dat u niet precies kon zeggen wanneer u de videofragmenten opgenomen had. U zou de eerste opname gemaakt hebben in de loop van de laatste tien dagen van juni, de tweede opname zou u dan begin juli 2015 gemaakt hebben (CGVS1, pg 13). U kon in eerste instantie niet zeggen hoeveel dagen ertussen zaten en gevraagd of het dan bijvoorbeeld om meer of minder dan een week ging, zei u dat het om minder dan een week ging (CGVS1, pg 13). Tijdens het tweede gehoor stelde u dan dat u de tweede opname maakte tien dagen na de eerste, waarna u dan vervolgde met tien à zeven dagen (CGVS2, pg 19). U verklaarde dat de schendingen waar u getuige van was echt een lelijk schouwspel vormden, dat u er niet lang kon naar kijken, dat u begon te wenen en tot op vandaag als u erover spreekt (CGVS1, pg 13). U zou dus erg aangegrepen zijn door deze gebeurtenissen. Bijgevolg mag dan ook verwacht worden dat deze gebeurtenissen in uw geheugen gegrift zouden staan en dat u duidelijk zou kunnen zeggen of er tien dagen tussen de twee incidenten zat, een week of minder dan een week.

Daarnaast bevat uw vluchtrelaas enkele weinig aannemelijke en onlogische elementen, die tevens de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraven: Zo lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat u op de door u beschreven manier kon ontsnappen uit de legerbasis. U verklaarde dat u drie dagen werd vastgehouden op uw legerbasis, dat u vervolgens werd overgeplaatst naar een u onbekende locatie waarvan u vermoedt dat deze zich in de groene zone bevindt en dat u daarna opnieuw werd vastgehouden op de legerbasis. Toen u terug gebracht werd naar de legerbasis, vernam u dat de videobeelden die u gemaakt had van de schendingen die de militie pleegde, gevonden waren. U zou dit vernomen hebben van een officier Nizar Karim genaamd (CGVS1, pg 19).

Deze officier vertelde u dat u naar daar gebracht werd om vermoord te worden (CGVS1, pg 19). Ze zouden u daar vasthouden tot ze u konden inzetten bij gevechten, waarbij u dan zou sneuvelen (CGVS1, pg 21). Ze moesten volgens u een dergelijke omslachtige werkwijze hanteren, omdat ze u niet zomaar konden executeren (CGVS2, pg 5), wat op zich al de wenkbrauwen doet fronsen. Indien deze militie u immers zou naar buiten laten om te gaan strijden, was er ten eerste geen garantie dat u daarbij zou omkomen en liepen ze het risico dat u kon ontsnappen en eventueel de bezwarende beelden naar buiten zou kunnen brengen. U was ervan overtuigd dat ze u per se wilden doden omdat u de videobeelden gemaakt had (CGVS2, pg 5). In deze context is het dan ook bijzonder merkwaardig dat u niet beter bewaakt werd of opgesloten werd op een plaats, waar u niet zomaar zelf kon buitenstappen. U verklaarde dat er op de basis twee gevangenissen of twee plaatsen met cellen zijn, een voor burgers en een voor soldaten. Voor de soldaten zou de deur altijd open zijn (CGVS2, pg 5). Daarbij zou er geen wachter zijn die toezicht houdt op de soldaten die vastgehouden worden (CGVS1, pg 22). Dit lijkt geenszins te stroken met het concept van een gevangenis. Vanuit uw cel kon u zich vrij, zonder enig toezicht of controle, naar een gang en een tuin begeven (CGVS2, pg 5). Vanaf deze plaats kon u dan zonder enig probleem over een hek met prikkeldraad kruipen tot aan een plaats die u als tankstation beschreef en van waar u mee kon reizen met een patrouille die uit meerdere wagens bestond (CGVS2, pg 5). U diende u zelfs niet te verbergen in één van de voertuigen (CGVS2, pg 5). U bevond u tussen een groep soldaten die verlof kregen en die naar de controlepost van al-Suqur gebracht werden (CGVS2, pg 6). Ook hier vond kennelijk niemand het merkwaardig dat u er ineens was bijgekomen, hoewel bij een militair konvooi toch verwacht zou worden dat er strikt wordt opgevolgd wie daarbij aanwezig is en wie niet. U kon bij de controlepost gewoon de patrouille verlaten en de bus nemen naar Bagdad. U nam uw vermomming, uw militaire uitrusting, uit om de bus te nemen, waardoor u door eender wie kon ontdekt worden (CGVS2, pg 6). Dergelijk risicovol gedrag lijkt onwaarschijnlijk voor iemand die vreest gedood te worden door een machtige militie en net ontsnapt is uit een militaire basis. Toen u daarop gewezen werd tijdens het gehoor, antwoordde u op laconieke wijze dat het u eens daar aangekomen niet meer interesseerde, u was weg uit de gevaarlijke zone, ze mochten u zien of niet zien (CGVS2, pg 6). Vervolgens stelde u dat de militie in het kamp bleef, dat het niet hun verantwoordelijkheid was om mensen in of uit het kamp te laten en dat er veel mensen die niet willen strijden weg lopen (CGVS2, pg 7). Dergelijke verklaring houdt weinig steek in uw situatie, u verklaarde immers dat de militie u wilde doden omdat u de video's gemaakt had en u was aldus geen gewone deserteur. Hiernaar gevraagd, stelde u dat u inderdaad als een risico beschouwd werd, dat diegenen die u hielpen ontsnappen met hun leven speelden en dat de milities enkel de taal van moord verstaan (CGVS2, pg 7). Dat u dan toch zonder vermomming en openlijk zichtbaar voor eender wie die mogelijk aan de zijde van de militie stond en u aldus kon signaleren of informatie over u kon doorgeven aan de militie, op de bus stapte en vervolgens in Bagdad even openlijk een bus nam naar Basra, roept ernstige vraagtekens op. Hier nogmaals naar gevraagd, kon u dan enkel nog toevoegen dat u niet door militieleden werd afgelost, dat soldaten medelijden hebben met elkaar en dat ze waarschijnlijk niet praten (CGVS2, pg 7). Dat u zich veilig zou gewaand hebben op basis van de vage veronderstelling dat soldaten waarschijnlijk niet praten, kan geenszins overtuigen. Het roept eveneens vragen op dat u zich na uw ontsnapping uit de militaire basis, gewoon naar uw ouderlijke woning in Basra begaf en dat u daar verbleef tot u dan van uw oom zou vernomen hebben dat er een arrestatiebevel was (CGVS2, pg 7). Daarbij komt nog dat uit een document dat u voorlegde aangaande uw ontsnapping (zie stuk 9 en vertaling, pg 11 CGVS1), blijkt dat uw vertrek en het feit dat er bezwarend videomateriaal bij u was gevonden al aan uw 'liwa' gerapporteerd werd op 9 augustus 2015, de dag na uw ontsnapping (CGVS1, pg 21). Nochtans werd u niet bij u thuis opgespoord in de dagen na uw ontsnapping (CGVS2, pg 9).

Nadat u Irak verlaten had, zou u dan wel drie keer gezocht geweest zijn bij uw ouderlijke woning. Daarbij zou uw vader medische problemen gekregen hebben. Uw verklaringen over deze drie zoekacties bij uw ouders, waren echter dermate vaag dat ze nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. U kon enkel zeggen dat ze drie keer gekomen zijn, dat u dit twee maanden geleden vernomen hebt, dat ze onderzoek deden, dat ze de eerste keer uw vader geslagen hebben en dat hij naar het ziekenhuis moest (CGVS2, pg 10). U kon met geen mogelijkheid

zeggen wanneer deze drie zoekacties plaats gevonden hadden. U zei dat u daarover geen informatie kon geven en geen informatie kon over krijgen (CGVS2, pg 10). U zou vernomen hebben van een buur dat het drie keer gebeurde, zonder meer. Uw buur zou niet weten op welke datum dit gebeurde en u vermoedt dat de eerste keer in september moet geweest zijn omdat de medische documenten van uw vader van dan zijn (CGVS2, pg 10). U vroeg uw buur niet om meer informatie in te winnen bij uw ouders, noch vroeg u uw ouders rechtstreeks om meer uitleg over wat er wanneer gebeurd was. Nochtans is dit cruciale informatie binnen uw vluchtrelaas. Indien u werkelijk tot drie maal toe zou gezocht worden bij uw ouders door een militie die u wil vermoorden, mag toch verwacht worden dat u alle mogelijke informatie daaromtrent zou proberen in te winnen. U verklaarde dat uw buur het moeilijk aan uw ouders zou kunnen vragen, omdat ze dan boos zouden zijn op hem, omdat hij u die dingen vertelde (CGVS2, pg 11). Uw ouders zouden niet willen dat u wist wat er gebeurde, omdat ze u niet bang zouden willen maken, wat geen steek houdt aangezien u reeds Irak ontvluchtte uit vrees vermoord te worden door de militie en uw ouders zonder twijfel ook beseffen dat dergelijke informatie erg belangrijk is in het kader van uw asielaanvraag. Vervolgens bleek dan dat uw ouders toch al wisten dat u op de hoogte was en dan nog liet u na uw ouders om meer informatie te vragen (CGVS2, pg 11). U kon u dan ook enkel baseren op de weinige informatie die u verkreeg via uw buur Murthada (CGVS2, pg 12). Zo kon u bijvoorbeeld niet uitleggen in welke omstandigheden uw vader onwel geworden was, of wat er juist met hem gebeurd was, wat opmerkelijk is gezien het hier om uw eigen vader gaat die gehospitaliseerd diende te worden, toch een ingrijpende gebeurtenis (CGVS2, pg 12). Het enige wat u kon zeggen is dat de militieleden zaken onderzochten en voor de deur stonden en dingen riepen (CGVS2, pg 12). Uw vage verklaringen en het feit dat u geen moeite deed om meer informatie in te winnen, terwijl u dit op eenvoudige wijze zou kunnen doen via uw eigen ouders, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aan.

Naast de inconsistenties, vaagheden en onlogische elementen binnen uw vluchtrelaas, lijkt het ook onwaarschijnlijk dat een sjiitische militie op de door u beschreven manier zou overgaan tot rekrutering onder dwang van administratief personeel. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de verschillende sjiitische milities geen gebruik maken van rekrutering onder dwang (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, dd. 5 februari 2016). Deze milities beschikken over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers, waardoor er geen nood is aan het inschakelen van strijders onder dwang. De al Hashd al Shaabi slagen er door een actief rekruteringsbeleid in tal van jongeren te overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert.

De door u voorgelegde documenten, volstaan niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Het enige document dat u voorlegde ter staving van uw vluchtrelaas is de kopie van het verslag betreffende uw vertrek van de legerbasis (stuk 9). Een stuk dat u na de gehoren op het CGVS overmaakte per mail is volkomen onleesbaar, zodat het CGVS de inhoud ervan niet kon nagaan. U legde enkel een kopie voor, waaraan sowieso al weinig bewijswaarde kan toegeschreven worden. Een kopie kan immers door eender wie aan de hand van eenvoudig knip- en plakwerk gefabriceerd worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt ook dat er talloze valse en vervalste Irakese documenten circuleren, wat de bewijswaarde van Irakese documenten in ernstige mate relatieveert. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegeschreven, indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is. De documenten aangaande uw tewerkstelling, namelijk uw originele werkbadge, een vervallen badge, de foto waarop u in militair uniform te zien bent, uw aanstellingsbevel en een dankbrief, staven dat u soldaat was bij het Irakese leger, een gegeven waar het CGVS op zich niet aan twijfelt. U legde ook twee foto's voor waarop Adnan al Shahmani te zien is. U gaf een omstandige uitleg over de oorsprong van foto 5a, namelijk dat de foto gemaakt werd door het persbureau van de 'fawdj', dat u het aan Aqeel vroeg en dat hij de foto van de computer van het persbureau haalde, naar u doorstuurde en vervolgens zijn facebookaccount verwijderde (CGVS1, pg 9). Nochtans kan eender wie deze foto onmiddellijk terug vinden via een eenvoudige zoekopdracht. Deze foto (5a) duikt namelijk als een van de eerste zoekresultaten op, indien men Adnan al-Shahmani opzoekt via 'Google afbeeldingen'. Dat u met een dergelijke uitleg kwam aanzetten, terwijl het om een foto gaat die gewoon voor iedereen toegankelijk is via de twitter account 'Iraq Live Update', doet verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Uw identiteitsdocumenten, namelijk uw identiteitskaart, de kopie van de eerste pagina van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs en uw rijbewijs, geven een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst uit Basra, gegevens die hier op zich niet betwist worden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u geen enkel document voorlegde, dat uw vertrekdatum uit Irak en uw reisroute kan staven. Ten slotte legde u

medische documenten voor van uw vader en enkele foto's van uw vader. Deze documenten verstrekken geen informatie over de omstandigheden waarin uw vader medische problemen kreeg en kunnen uw vluchtrelaas dan ook niet inhoudelijk ondersteunen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u het Irakese leger op onregelmatige wijze zou verlaten hebben. U gaf echter zelf aan dat dit hoegenaamd geen probleem vormt en dat u dan ook geen vervolging vreest op deze basis. U stelde dat u op elk moment het leger kon verlaten. Eens u tien of dertien dagen afwezig zou zijn, vervalt uw contract. Er zou dan een procedure zijn bij de militaire rechtbank en de straf zou zijn dat het contract verbroken wordt (CGVS1, pg 7). Het leger is er niet in geïnteresseerd u te vervolgen, omdat u het werk verliet en u stelde expliciet dat u geen probleem had met het leger (CGVS2, pg 11). Er is in uwen hoofde dan ook geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie uit het Irakese leger. Het feit dat u geen buitenproportionele bestraffing hoeft te vrezen, omwille van uw vertrek uit het leger, wordt bevestigd in de informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier. Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke

aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016 bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjiiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de

controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjiietische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Aangezien verzoeker zal aantonen dat de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangetast is door onwettigheden; Dat verzoeker van mening is dat de bestreden beslissingen verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;

artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;

artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;

art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;

artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;

het algemeen beginsel van voorzichtigheid ;

het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen);

I. BETREFFENDE DE BETREDEN BESLISSING

A. Wat betreft het persoonlijk asielrelaas van verzoeker

1. Betreffende de video's die verzoeker genomen heeft

De tegenpartij stelt :

(...)

De verzoekende partij wenst volgende toelichtingen te geven :

Verzoeker heeft twee maal videofragmenten gemaakt, wat niet betwist wordt door de tegenpartij (verhoor I, p. 11) :

Hebt u op verschillende momenten zo'n video's: gemaakt, af maar 1 keer?

2 keer.

De eerste keer heeft verzoeker alleen gefilmd terwijl de anderen toekeken.

De tweede keer heeft hij samen met anderen gefilmd.

Dit heeft verzoeker ook duidelijk gezegd gedurende zijn tweede verhoor (verhoor II. p. 19) ;

Wanneer was dis 2e opname?

(...)

Verzoeker wenste met deze verklaring zijn relaas niet "bij te staven", maar vertelde de waarheid.

Tijdens het eerste verhoor heeft hij ook nooit uitdrukkelijk gezegd tot welk evenement zijn verklaringen betrekking hadden (verhoor I, p. 12) :

(...)

Deze verklaringen van verzoeker zijn onvoldoende duidelijk om te kunnen aannemen dat ze perse betrekking hebben tot de eerste opname. De verzoekende partij acht dus dat de tegenpartij zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Deze opmerking is des te meer belangrijk dat de volgende zin van verzoeker spreekt over een evenement die plaatsvond na de tweede opname. Verzoeker was dus duidelijk niet enkel en alleen aan het spreken over de eerste opname.

De verzoekende partij acht dat een enkele invoeging van het woord 'dan' de hele interpretatie van de PO zou hebben kunnen doen veranderen ("en zij hebben dat dan ook opgenomen") en dat de hele redenering van het CGVS niet op zulke détails kan berusten, zeker wetende dat deze verklaringen eerst vertaald werden, dan overgeschreven werden en een materiële — maar cruciale — fout zich dus in de uiteindelijke versie van de verklaringen van verzoeker heeft kunnen slopen.

Verder stelt de tegenpartij :

(...)

De verzoekende partij wenst hieromtrent op te merken dat hij inderdaad verschillende data kent, anderen niet. Betreffende de data die de tegenpartij in zijn motivatie gebruikt, wenst verzoeker een simpele verklaring te geven :

De weigering, de opsluiting, de overplaatsing, de terugkeer en de ontsnapping zijn evenementen die chronologisch elkaar volgden. Verzoeker wist zich de datum van zijn weigering en opsluiting en heeft dus heel gemakkelijk, nog wanneer hij in detentie zat, de chronologie van zijn opsluiting kunnen vaststellen en onthouden.

Zij vertrekdatum kent verzoeker omdat verzoeker die dat het vliegtuig genomen heeft om naar Europa te komen. Hij herinnert zich dus de datum die op dat ticket vermeld was. Bovendien was dit voor verzoeker een heel belangrijke dag waarvan hij de datum altijd zal onthouden

De datum van de verschillende opnames kent verzoeker niet van buiten omdat hij al maanden op het legerbasis was en werkte. Hij had dus geen noties meer van de tijd en wist niet meteen welke dag het was.

2. Betreffende de ontsnapping van verzoeker

De tegenpartij stelt :

(...)

Verzoeker wenst volgende toelichtingen te brengen :

Op het moment van de feiten, was de legerbasis in de handen van de militie Kata'ib al-Tayyar al -Risali, onder leiding van Adnan al-Shahmani. Gedurende die periode waren de gevechten met IS heel intens . de legerbasis was een gevoelige plek die op elk moment in de handen van de vijand kon vallen.

Hoewel verzoeker opgesloten was, wilden de militieleden niet dat, in geval van inname van de basis door IS, verzoeker in de handen zou vallen van IS. Als militair, zou hij inderdaad gebruikt kunnen worden tegen de militie en het Irakese leger.

Dit is de reden waarom de cellen van de militaire gevangenis nooit op slot waren: de militieleden wilden hem en de andere opgesloten militairen de kans geven om te kunnen vluchten in geval van inname van de basis.

3. Betreffende de huiszoekingen bij het ouderlijk huis

De tegenpartij stelt :

(...)

Verzoeker heeft nooit direct contact gehad met zijn ouders omdat hij deze niet in gevaar wilde brengen. Verzoeker kon dus enkel de détails geven die zijn buur hem heeft kunnen geven.

4. Betreffende de rekrutering van verzoeker

De tegenpartij stelt :

(...)

Hij werd echter niet als alledaagse jongen gerekruteerd door de militie., maar als soldaat. Zijn ervaring en vaardigheden waren dus heel belangrijk voor de militie. Daarbovenop leefden de militieleden en de militairen samen op de basis waarvan het gezag in de handen lag van de militie. Zij hebben dus van meerdere militairen geëist dat ze voor hen zouden vechten.

Verder tonen meerdere rapporten aan dat de bewering dat 'verschillende sjiiitische milities geen gebruik maken van rekrutering onder dwang' omdat ze 'beschikken over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers' fout is.

Zo rapporteren meerdere verslagen dat de milities recent nog kindsoldaten hebben gerekruteerd.

8. Wat betreft het voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als critérium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen « sous réserve de l'application éventuelle d'une clause d'exclusion, la question à trancher au stade de l'examen de l'éligibilité au statut de réfugié se résume en définitive à savoir si le demandeur a ou non des raisons de craindre d'être persécuté du fait de l'un des motifs visés parla Convention de Genève ; que si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même ; que dans le cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou sur la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la causes qui sont, par ailleurs tenus pour certains. »

(vrije vertaling : « onder voorbehoud van de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, kan de vraag die moet beslecht worden in het stadium van het onderzoek naar de geloofwaardigheid van het statuut van de vluchteling definitief samengevat worden als te weten of de verzoeker ai dan niet redenen heeft om te vrezen vervolgd te worden omwille van een van de motieven die gevisieerd worden door de Conventie van Genève ; dat indien het onderzoek naar de geloofwaardigheid waartoe gewoonlijk wordt overgegaan, in de regel, een fase betreft noodzakelijk om op deze vraag te antwoorden, men moet vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt ; dat in net geval waarin een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of omtrent de oprechtheid van de verzoeker, het uiten van deze twijfel er niet van ontheft zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden die ondanks deze twijfel, voldoende kan aangetoond worden door elementen in de zaak die wel als zeker zijn weerhouden.» (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RW n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RW n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad, « Il est possible qu'après que le demandeur se sera sincèrement efforcé d'établir l'exactitude des faits qu'il rapporte, certaines de ses affirmations ne soient pas prouvées à l'évidence... un réfugié peut difficilement "prouver" tous les éléments de son cas et si c'était là une condition absolue, la plupart des réfugiés ne seraient pas reconnus comme tels. Il est donc souvent nécessaire de donner au demandeur le bénéfice du doute. »

(vrije vertaling : « Het is mogelijk dat nadat een verzoeker zich echt heeft ingespannen om de feiten die hij aanbrengt te bewijzen, bepaalde van zijn verklaringen toch niet eenvoudig aangetoond worden ... een vluchteling kan moeilijk alle elementen van zijn zaak « bewijzen » en indien dit esn absoluté voorwaarde zou geweest zijn, dan hadden de meeste vluchtelingen nooit erkend geweest Het /s dus vaak noodzakelijk aan de verzoeker het voordeel van de twijfel te geven. ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tôt stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming « Si rétablissement des faits et l'examen de crédibilité constitue une étape nécessaire à l'examen du besoin de protection, il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Si un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus établis pour certains »

(vrije vertaling : « Indien de vaststelling van de feiten en het onderzoek naar de geloofwaardigheid een noodzakelijke fase zijn in het onderzoek naar de nood voor bescherming, moet men vermijden dat deze fase de vraag zelf verbergt. Indien een twijfel bestaat omtrent de werkelijkheid van bepaalde feiten of de oprechtheid van de verzoeker, ontheft het uiten van deze twijfel er niet van in fine de vraag te stellen naar het bestaan van een vrees om vervolgd te worden, dewelke voldoende kan vastgesteld worden, ondanks deze twijfel, door elementen van de zaak die overigens, voor zeker worden gehouden. » (RW n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie titel van voorbeeld: RW, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RW, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RW n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico

domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag).

IN HOOFDORDE: ERKENNING VAN DE STATUS VAN VLUCHTELING

In het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

De motivatie van de bestreden beslissing is onvoldoende en de CGVS schendt dus ook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker koestert een gegronde vrees voor vervolging door de militie Kata'ib al-Tayyar al - Risali omwille van de video-opnames die hij genomen heeft en zijn weigering om tegen de IS te vechten.

Verzoeker heeft inderdaad geweigerd om tegen IS te vechten, werd hierdoor in een cel in de basis geplaatst en is uit het kamp kunnen vluchten.

Deze vrees werd onvoldoende geanalyseerd door de tegenpartij..

II. IN ONDERGESCHIKTE ORDE: TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING

1.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 §2, c) van de wet van 15 december 1980 :

"Artikel 48/4 § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt § 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

Verzoeker wenst de positie van de UNHCR te herhalen betreffende de terugkeer van Iraki's naar hun land:

ISIS' advances in northern and central Iraq in 2014 and into 2015 and the ensuing security vacuum in other parts of the country have reportedly resulted in the empowerment of militias and tribes, a rise in criminality, and an overall weakening of state authority and the rule of law, including in the capital Baghdad and the Southern Governorates.

(Vrije vertaling : Les avancées d'ISIS dans le nord et le centre de l'Irak en 2014 et en 2015 et le vide de sécurité qui en résulte dans d'autres parties du pays auraient entraîné l'autonomisation des milices et des tribus, une augmentation de la criminalité et un affaiblissement général de l'autorité de l'État et de la règle De droit, y compris dans la capitale Bagdad et les gouvernorats du Sud).

De volatiele en slechte veiligheidssituatie beperkt zich dus niet tot de noordelijke provincies maar rekt zich uit tot de zuidelijke provincies van Irak.

2.

Met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 §2, b) van de wet van 15 december 1980 :

"Artikel 48/4 § 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt § 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict'.

Indien Uw Rechtspraak acht dat Meneer de criteria van de Conventie van Genève van 1981 niet vervuld, past het om hem de subsidiaire bescherming toe te kennen krachtens dit artikel.

Meneer vreest inderdaad ernstige schade te begaan bestaande uit folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst door zijn problemen in Irak, aangehaald in hoofdstuk I en II betreffende de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Meneer vreest inderdaad om folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen te begaan, gepleegd door de militie Kata'ib al-Tayyar al -Risali.

De tegenpartij heeft deze vrees helemaal niet geanalyseerd.

III. IN UITERST ONDERGESCHIKTE ORDE

Gezien bovenstaande elementen maakt de tegenpartij ook duidelijk appreciatiefouten betreffende het relaas van verzoeker en schendt artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Inderdaad, de tegenpartij heeft een overhaaste conclusie genomen betreffende de omstandigheden van de video-opnames en de verklaringen van verzoeker betreffende deze alsook betreffende de rekrutering van verzoeker door de militie.

Het CGVS schendt dus het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

De bestreden beslissing schendt ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing, in uiterst ondergeschikte orde, vernietigd te worden en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.”

2.2. Stukken

Verzoeker legt een arbeidsovereenkomst neer, een werkbelofte van zijn werkgever, en een kopie van een Iraaks document met betrekking tot de desertie, dat zich reeds in het administratief dossier bevindt.

De verwerende partij legt in een aanvullende nota de volgende documenten neer:

- *“COI Focus, De veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 28 februari 2018;*
- *COI Focus Irak: De bereikbaarheid van de Zuidelijke Provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer van 11/10/2017.”*

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan de verzoekers relaas. Hij verklaarde dat hij vreest vermoord te worden door de sjjiitische militie Kata'ib al-Tayyar al-Risali omdat hij weigerde de wapens op te nemen en omdat hij videofragmenten opnam waarin schendingen van de mensenrechten, gepleegd door leden van deze militie, te zien zijn. De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus steunt op de volgende redengeving:

- (i) verzoekers opeenvolgende verklaringen over de video's die hij opnam, vertonen meerdere inconsistenties. Hij verklaarde dat hij tweemaal een video opnam waarin schendingen gepleegd door leden van de sjjiitische militie Kata'ib al-Tayyar al-Risali te zien zijn. Hierdoor zou hij, na een voorgaande detentie omdat hij niet wilde gaan strijden op dezelfde dag dat hij teruggebracht werd naar zijn legerbasis, opnieuw zijn opgesloten. Hij vreest vermoord te worden door deze militie, omdat hij videofragmenten van hen gemaakt heeft (CGVS1, pg 11).

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde hij dat hij de video's maakte vanuit de slaapzaal, waar hij door een gat in het hout zicht had op een plein binnen de legerbasis waar de militieleden de vrouwen en meisjes naartoe brachten (CGVS1, pg 11). Hij was niet alleen in de slaapzaal, zijn collega's van de administratieve diensten waren ook aanwezig. Het ging om zo'n acht à tien personen (CGVS1, pg 12). Hij stelde dat zij ook toekeken toen de militieleden de vrouwen en meisjes slecht behandelden. Zij namen ook beelden op en zij besloten om een account op YouTube op te starten en alles daarop te plaatsen, ofwel om alle beelden naar het Ministerie van Defensie door te sturen (CGVS1, pg 12). Dit lukte niet en verzoeker stelde daarbij *"na wat er gebeurde met mij, ik was een les voor iedereen. Iedereen heeft het verwijderd en niemand heeft iets gedaan"* (CGVS1, pg 13). Hij stelde verder nog dat *"niemand wist daarover, behalve wij die de video's gemaakt hebben"* (CGVS1, pg 13). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verklaarde hij echter dat hij de enige was die beelden gemaakt had (CGVS2, pg 19). Hij verklaarde dat de anderen het ook gezien hebben, zo'n acht getuigen, maar dat hij de enige was die besloot om het op te nemen (CGVS2, pg 19). Geconfronteerd met zijn voorgaande verklaringen dat nog anderen gefilmd hadden, ontkende hij enkel dat hij dit zou gezegd hebben en zei hij dat hij toen ook verklaarde dat hij de enige was die filmde en dat de anderen toekeken (CGVS2, pg 19).

Vervolgens probeerde hij het verhaal bij te schaven en stelde hij dat enkel hij de eerste keer filmde en de keer daarop ook de anderen (CGVS2, pg 19). Indien dit het geval was, kon hij dat echter twee keer op die manier verteld hebben, wanneer hem gevraagd werd of ook anderen filmde of niet. Gevraagd wat er dan met de andere opnames gebeurd was, zei hij dat ze al zijn spullen genomen hebben, maar dat hij niet wist wat met de andere is gebeurd. Hij vermoedde dat ze gewoon naar de andere soldaten gingen, maar hij wist niet wat er allemaal gebeurde (CGVS2, pg 20). Deze verklaring valt echter ook niet te rijmen met zijn voorgaande verklaring dat iedereen de beelden verwijderd had. Als hij niet wist wat er gebeurd was, kon hij immers ook niet weten dat anderen hun beelden zouden verwijderd hebben.

(ii) verzoeker kon heel wat exacte data opnoemen, zoals de datum waarop hij zich diende te verantwoorden bij al-Shahmani over zijn weigering om te gaan strijden (CGVS1, pg 18), de datum van zijn opsluiting (CGVS1, pg 17), zijn overplaatsing (CGVS1, pg 18), zijn terugkeer naar de basis (CGVS1, pg 20), zijn ontsnapping uit de basis (CGVS1, pg 21) en zijn vertrekdatum uit Irak (CGVS2, pg 7), maar kon niet precies kon zeggen wanneer hij de videofragmenten opgenomen had. Hij zou de eerste opname gemaakt hebben in de loop van de laatste tien dagen van juni, de tweede opname zou hij dan begin juli 2015 gemaakt hebben (CGVS1, pg 13). Hij kon in eerste instantie niet zeggen hoeveel dagen ertussen zaten en gevraagd of het dan bijvoorbeeld om meer of minder dan een week ging, zei hij dat het om minder dan een week ging (CGVS1, pg 13). Tijdens het tweede gehoor stelde hij dat hij de tweede opname maakte tien dagen na de eerste, waarna hij dan vervolgde met tien à zeven dagen (CGVS2, pg 19).

(iii) het vluchtrelaas bevat enkele weinig aannemelijke en onlogische elementen, die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondergraven: het is bijzonder onwaarschijnlijk dat hij op de beschreven manier kon ontsnappen uit de legerbasis. Hij verklaarde dat hij drie dagen werd vastgehouden op de legerbasis, vervolgens werd hij overgeplaatst naar een onbekende locatie waarvan hij vermoedt dat deze zich in de groene zone bevindt en dat hij daarna opnieuw werd vastgehouden op de legerbasis. Tijdens zijn terugkeer naar de legerbasis, vernam hij dat de videobeelden die hij maakte werden gevonden. Hij vernam dit van een officier Nizar Karim genaamd (CGVS1, pg 19). Deze officier vertelde hem dat hij naar daar gebracht werd om vermoord te worden (CGVS1, pg 19). Ze zouden hem vasthouden tot ze hem konden inzetten bij gevechten, waarbij hij dan zou sneuvelen (CGVS1, pg 21). Ze moesten een dergelijke omslachtige werkwijze hanteren, omdat ze hem niet zomaar konden executeren (CGVS2, pg 5). Indien deze militie hem naar buiten lieten om te gaan strijden, was er echter geen garantie dat hij daarbij zou omkomen en liepen ze het risico dat hij kon ontsnappen en eventueel de bezwarende beelden naar buiten zou brengen. Hij was ervan overtuigd dat ze hem per se wilden doden omdat hij de videobeelden gemaakt had (CGVS2, pg 5). In deze context is het dan ook bijzonder merkwaardig dat hij niet beter bewaakt werd of opgesloten werd op een plaats, waar hij niet zomaar zelf kon buitenstappen. Hij verklaarde dat er op de basis twee gevangenis of twee plaatsen met cellen zijn, een voor burgers en een voor soldaten. Voor de soldaten zou de deur altijd open zijn (CGVS2, pg 5). Daarbij zou er geen wachter zijn die toezicht houdt op de soldaten die vastgehouden worden (CGVS1, pg 22). Dit lijkt geenszins te stroken met het concept van een gevangenis. Vanuit zijn cel kon hij zich vrij, zonder enig toezicht of controle, naar een gang en een tuin begeven (CGVS2, pg 5). Vanaf deze plaats kon hij dan zonder enig probleem over een hek met prikkeldraad kruipen tot aan een plaats die hij als tankstation beschreef en van waar hij mee kon reizen met een patrouille die uit meerdere wagens bestond (CGVS2, pg 5). Hij diende zich zelfs niet te verbergen in één van de voertuigen (CGVS2, pg 5). Hij bevond zich tussen een groep soldaten die verlof kregen en die naar

de controlepost van al-Suqur gebracht werden (CGVS2, pg 6). Ook hier vond kennelijk niemand het merkwaardig dat hij er ineens was bijgekomen, hoewel bij een militair konvooi toch verwacht zou worden dat er strikt wordt opgevolgd wie daarbij aanwezig is en wie niet. Hij kon bij de controlepost gewoon de patrouille verlaten en de bus nemen naar Bagdad. Hij nam zijn vermomming, zijn militaire uitrusting, uit, om de bus te nemen, waardoor hij door eender wie kon ontdekt worden (CGVS2, pg 6). Dergelijk risicovol gedrag lijkt onwaarschijnlijk voor iemand die vreest gedood te worden door een machtige militie en net ontsnapt is uit een militaire basis. Hierop gewezen tijdens het gehoor, antwoordt hij op laconieke wijze dat het hem, eens daar aangekomen, niet meer interesseerde, hij was weg uit de gevaarlijke zone, ze mochten hem zien of niet zien (CGVS2, pg 6). Vervolgens stelde hij dat de militie in het kamp bleef, dat het niet hun verantwoordelijkheid was om mensen in of uit het kamp te laten en dat er veel mensen die niet willen strijden, weglopen (CGVS2, pg 7). Dergelijke verklaring houdt weinig steek in verzoekers situatie, hij verklaarde immers dat de militie hem wilde doden omdat hij de video's gemaakt had en was aldus geen gewone deserteur. Hiernaar gevraagd, stelde hij dat hij inderdaad als een risico beschouwd werd, dat diegenen die hem hielpen ontsnappen met hun leven speelden en dat de milities enkel de taal van moord verstaan (CGVS2, pg 7). Dat hij dan toch zonder vermomming en openlijk zichtbaar voor eender wie die mogelijk aan de zijde van de militie stond en hij aldus kon signaleren of informatie over hem kon doorgeven aan de militie, op de bus stapte en vervolgens in Bagdad even openlijk een bus nam naar Basra, roept ernstige vraagtekens op. Hier nogmaals naar gevraagd, kon hij dan enkel nog toevoegen dat hij niet door militieleden werd afgelost, dat soldaten medelijden hebben met elkaar en dat ze waarschijnlijk niet praten (CGVS2, pg 7). Dat hij zich veilig zou gewaand hebben op basis van de vage veronderstelling dat soldaten waarschijnlijk niet praten, kan geenszins overtuigen.

(iv) na zijn ontsnapping uit de militaire basis, begaf verzoeker zich naar zijn ouderlijke woning in Basra, verbleef daar tot hij van zijn oom zou vernomen hebben dat er een arrestatiebevel was (CGVS2, pg 7). Uit een document dat hij voorlegde aangaande zijn ontsnapping (zie stuk 9 en vertaling, pg 11 CGVS1), blijkt ook dat zijn vertrek en het feit dat er bezwarend videomateriaal bij hem was gevonden al aan zijn 'liwa' werd gerapporteerd op 9 augustus 2015, de dag na zijn ontsnapping (CGVS1, pg 21). Verzoeker zou thuis niet zijn opgespoord in de dagen na zijn ontsnapping (CGVS2, pg 9), wat vreemd is.

(v) nadat hij Irak verlaten had, zou hij wel drie keer gezocht geweest zijn bij zijn ouderlijke woning. Daarbij zou zijn vader medische problemen gekregen hebben. De verklaringen over deze drie zoekacties bij zijn ouders, zijn zo vaag dat ze nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid. Hij wist enkel dat ze drie keer gekomen zijn, dat hij dit twee maanden geleden vernomen heeft, dat ze onderzoek deden, dat ze de eerste keer zijn vader geslagen hebben en dat hij naar het ziekenhuis moest (CGVS2, pg 10). Hij wist niet wanneer deze drie zoekacties plaatsvonden. Hij zei dat hij daarover geen informatie kon geven en geen informatie kon over krijgen (CGVS2, pg 10). Hij zou vernomen hebben van een buur dat het drie keer gebeurde, zonder meer. Zijn buur zou niet weten op welke datum dit gebeurde en hij vermoedt dat de eerste keer in september moet geweest zijn omdat de medische documenten van zijn vader van dan zijn (CGVS2, pg 10). Hij vroeg zijn buur niet om meer informatie in te winnen bij zijn ouders, noch vroeg hij zijn ouders rechtstreeks om meer uitleg over wat er wanneer gebeurd was. Dit is nochtans cruciale informatie binnen het vluchtrelaas. Indien hij werkelijk tot drie maal toe zou gezocht worden bij zijn ouders door een militie die hem wilde vermoorden, mag verwacht worden dat hij alle mogelijke informatie daaromtrent zou proberen in te winnen. Hij verklaarde dat zijn buur het moeilijk aan zijn ouders zou kunnen vragen, omdat ze dan boos zouden zijn op hem, omdat hij hem die dingen vertelde (CGVS2, pg 11). Zijn ouders zouden niet willen dat hij wist wat er gebeurde, omdat ze hem niet bang zouden willen maken, wat geen steek houdt, aangezien hij reeds Irak ontvluchtte uit vrees vermoord te worden door de militie en zijn ouders zonder twijfel ook beseffen dat dergelijke informatie erg belangrijk is in het kader van zijn asielaanvraag. Vervolgens bleek dan dat zijn ouders toch al wisten dat hij op de hoogte was en dan nog liet hij na zijn ouders om meer informatie te vragen (CGVS2, pg 11). Hij kon zich dan ook enkel baseren op de weinige informatie die hij verkreeg via zijn buur Murthada (CGVS2, pg 12). Zo kon hij bijvoorbeeld niet uitleggen in welke omstandigheden zijn vader onwel geworden was, of wat er juist met hem gebeurd was, wat opmerkelijk is gezien het hier om zijn eigen vader gaat die gehospitaliseerd diende te worden, toch een ingrijpende gebeurtenis (CGVS2, pg 12). Het enige wat hij kon zeggen is dat de militieleden zaken onderzochten en voor de deur stonden en dingen riepen (CGVS2, pg 12). Zijn vage verklaringen en het feit dat hij geen moeite deed om meer informatie in te winnen, terwijl hij dit op eenvoudige wijze zou kunnen doen via zijn eigen ouders, tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen nog verder aan.

(vi) het CGVS acht het ook onwaarschijnlijk dat een sjiiitische militie op deze manier zou overgaan tot rekrutering onder dwang van administratief personeel. Uit informatie in het administratief dossier, blijkt

immers dat de verschillende sjiitische milities geen gebruik maken van rekrutering onder dwang (*COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, d.d. 5 februari 2016*). Deze milities beschikken over ruim voldoende gemotiveerde vrijwilligers, waardoor er geen nood is aan het inschakelen van strijders onder dwang. De al Hashd al Shaabi slagen er door een actief rekruteringsbeleid in tal van jongeren te overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen de Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert.

(vii) de voorgelegde documenten herstellen de geloofwaardigheid niet. Het enige document ter staving van het vluchtrelaas is de kopie van het verslag betreffende het vertrek van de legerbasis (stuk 9). Een stuk dat hij na de gehoren op het CGVS overmaakte per mail, is volkomen onleesbaar, zodat het CGVS de inhoud ervan niet kon nagaan.

Hij legde enkel een kopie voor, waaraan sowieso al weinig bewijswaarde kan toegeschreven worden. Een kopie kan immers door eender wie aan de hand van eenvoudig knip- en plakwerk gefabriceerd worden. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt ook dat er talloze valse en vervalste Irakese documenten circuleren, wat de bewijswaarde van Irakese documenten in ernstige mate relativeert. Bovendien kan aan documenten slechts bewijswaarde worden toegeschreven, indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier geenszins het geval is.

De documenten aangaande zijn tewerkstelling, namelijk de originele werkbadge, een vervallen badge, de foto waarop hij in militair uniform te zien bent, zijn aanstellingsbevel en een dankbrief, staven dat hij soldaat was bij het Irakese leger. Hij legde ook twee foto's voor waarop Adnan al Shahmani te zien is. Hij gaf een omstandige uitleg over de oorsprong van foto 5a, namelijk dat de foto gemaakt werd door het persbureau van de 'fawdj', dat hij het aan Aqeel vroeg en dat hij de foto van de computer van het persbureau haalde, naar hem doorstuurde en vervolgens zijn facebookaccount verwijderde (CGVS1, pg 9). Nochtans kan eender wie deze foto onmiddellijk terugvinden via een eenvoudige zoekopdracht. Deze foto (5a) duikt namelijk als een van de eerste zoekresultaten op, indien men Adnan al-Shahmani opzoekt via 'Google afbeeldingen'. Dat hij met een dergelijke uitleg kwam aanzetten, terwijl het om een foto gaat die gewoon voor iedereen toegankelijk is via de twitter-account 'Iraq Live Update', doet verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers identiteitskaart, de kopie van de eerste pagina van zijn paspoort, zijn nationaliteitsbewijs en rijbewijs, geven een indicatie van zijn identiteit, nationaliteit en herkomst uit Basra, gegevens die hier op zich niet betwist worden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoeker geen enkel document voorlegde, dat zijn vertrekdatum uit Irak en reisroute kan staven.

De medische documenten van zijn vader en foto's van zijn vader verstrekken geen informatie over de omstandigheden waarin zijn vader medische problemen kreeg en kunnen het vluchtrelaas dan ook niet inhoudelijk ondersteunen.

(viii) op grond van deze vaststellingen wordt geen enkel geloof gehecht aan het vluchtrelaas. Voor zover verzoeker het Irakese leger op onregelmatige wijze zou verlaten hebben, gaf hij zelf aan dat dit hoegenaamd geen probleem vormt en dat hij geen vervolging vreest op deze basis. Hij stelde dat hij op elk moment het leger kon verlaten. Eens hij tien of dertien dagen afwezig zou zijn, vervalt het contract. Er zou dan een procedure zijn bij de militaire rechtbank en de straf zou zijn dat het contract verbroken wordt (CGVS1, pg 7). Het leger is er niet in geïnteresseerd hem te vervolgen, omdat hij het werk verliet en hij stelde expliciet dat hij geen probleem had met het leger (CGVS2, pg 11). Er is dan ook geen sprake van een gegronde vrees voor vervolging omwille van desertie uit het Irakese leger. Ook blijkt uit de beschikbare informatie dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de *Military Penal Code* uit 2007. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Uit deze informatie blijkt ook dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de *Military Penal Code* toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hoe dan

ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Verzoeker voert aan dat, wat betreft personen die het incident filmde, de onder (i) aangehaalde tegenstrijdigheid geen steun vindt in de stukken van het dossier. Verzoeker voert aan dat uit het eerste gehoorverslag niet uit blijkt dat hij enkel sprak over het eerste incident. Terwijl hij wel duidelijk sprak over het tweede.

Uit het eerste gehoorverslag (CGVS 1, p. 12-13) blijkt het volgende:

“- hebt u op verschillende momenten zo’n video’s gemaakt, of maar één keer?

- *Twee keer.*
- *Wanneer hebt u dat de eerste keer gedaan?*
- *Zal ik mijn verhaal vertellen.*
- *Nee. Wanneer hebt u het eerste fragment gemaakt?*
- *Eind juni, begin juli. Begin juli*
- *van welk jaar?*
- *2015.*
- *En dat was op jullie basis? Ja.*
- *U was dan alleen in die slaapzaal?*
- *Nee. Wij waren daar allemaal. 8-10 personen. Wij keken ernaar en vonden het echt jammer voor de mensen*
- *die 8-10 personen waren allemaal v uw eenheid?*
- *Ja. En ze waren allemaal administratief medewerkers. De slaapzaal was vd administratief werkers.*
- *Wisten zijn dat u die zaken filmde?*
- *Ja. Zij wisten dat want wij waren vrienden. Zij hebben dat ook opgenomen. En we hebben besloten om een account op YouTube op te starten om alles daarop te zetten of om alles naar het Min vDef door te sturen.*
- *Toen jullie de eerste keer filmde?*
- *Ze hebben toen vrouwen gebracht. Er was een vrouw met een baby op haar arm. Adnanal –Shahmani was toen aanwezig. Zijn militie was er ook aanwezig. Hij heeft haar gevraagd “waar is je man? “Mensen zijn “ik weet het echt niet. Echt waar. Een vd leden v zijn militie had een taser. Ze stond recht en hij voelde haar met de taser. Door de schok is haar baby gevallen en zij ook. Toen was het echt moeilijk. De tweede keer hebben ze meisjes gebracht. Een jong meisje, twee paar kledij ook kapotgemaakt. Ze begint te smeken, zich te bedekken. Dat was de tweede keer. Daarna kon ik niet meer blijven. Ik heb de videoclips op mijn laptop bewaard en op mijn gsm verwijderd.”*

Door de *protection officer* (verder: de PO) werd aldus duidelijk gevraagd naar de precieze omstandigheden van het eerste incident. Het is in deze context dat verzoeker verklaarde dat ook de andere medewerkers het incident hadden opgenomen. Verzoeker begint vervolgens uit eigen beweging ook over de tweede gebeurtenis te vertellen. De vraagstelling heeft echter duidelijk betrekking op de eerste gebeurtenis. Verzoeker antwoordde in dit verband dat ook zijn collega’s dit hebben opgenomen.

Tijdens het tweede gehoor (CGVS2, p. 20) verklaarde hij:

“- had voordien al dergelijke incidenten gezien?

- *Nee. En daarna is het gebeurd met die meisjes bij wie ze de kleren afscheurden*
- *wat heeft u doen besluiten om direct dat de filmde, als u weet er nog nooit zoiets gezien had?*
- *Waren eerst aan het kijken. We waren er niet mee eens en besloten om het op te nemen met als doel het naar het Min V Defensie te brengen.*
- *Hoe lang heeft het incident geduurd?*
- *Ongeveer een uur. Vanaf het praten. Ik kon het opnemen via het gat dat er was. Toen ik aan het filmen was, kon je zien dat hij zijn om haar elektroshocks te geven. Er was geen internet, alle torens zijn stuk.*
- *Was u de enige die dat heeft opgenomen?*
- *Nee. Anderen ook. Maar ze hebben het niet opgenomen*
- *vraag herhaald*
- *ja, ik alleen. Maar er waren acht getuigen. 8-10 mensen, ik weet het niet*
- *waarom heeft er is niet gefilmd?*
- *Ik wilde gewoon bewijsmateriaal hebben ik was de enige die besloot op te nemen.*
- (...)
- *Vorige keer gezegd dat de anderen ook gefilmd hebben?*

- *Nee, dat klopt niet. Ik heb dat ook gezegd dat ik de enige was die filmde in dat de andere keken*
- *wanneer was die tweede opname?*
- *10 dagen na de eerste. Dus begin zevende maand. 10-7 dagen. Ik weet het niet ik weet enkel dat het begin zevende maand was. De tweede keer hebben ze ook gefilmd. Eerste keer enkel week*
 - *uw opnames zijn in beslag genomen met uw laptop. Wat is er met de andere opnames gebeurd? Ze hebben al mijn spullen genomen. Maar wat er met de andere is gebeurd, weet ik niet ik denk dat ze gewoon naar de andere soldaten zijn gegaan. Ik weet niet wat er allemaal is gebeurd.”*

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in het eerste interview verklaarde dat meerdere personen hebben gefilmd. In het tweede interview verklaarde verzoeker, wanneer dit hem tweemaal uitdrukkelijk werd gevraagd, dat hij de enige was die filmde. Hij voegde daar zelfs aan toe: *“ik wilde gewoon bewijsmateriaal hebben en ik was de enige die besloot om op te nemen.”* Hiermee wijst hij duidelijk op het individuele karakter van zijn actie. Het is pas wanneer hij wordt gewezen op zijn eerdere verklaringen dat hij verklaart dat het tweede incident ook door de anderen werd gefilmd. Het lijkt er bijgevolg op dat verzoeker zijn verklaringen corrigeerde nadat hij op zijn eerdere verklaringen werd gewezen. Verzoeker weerlegt verder niet dat hij verklaarde niet te weten wat er met de opnames van de anderen gebeurde (CGVS2, pg 20), terwijl hij eerder verklaarde dat iedereen de beelden gewist had. Ook deze verklaringen zijn wel degelijk tegenstrijdig.

Wat betreft (ii), het precieze tijdstip waarop de opnames werden gemaakt, verklaarde verzoeker in eerste instantie dat de tweede opname werd gemaakt minder dan zeven dagen na het eerste incident, terwijl hij tijdens de tweede gehoor verklaarde dat dit ongeveer 10 dagen na het eerste incident. Verzoeker verklaart deze incoherentie doordat de opsluiting, de overplaatsing, de terugkeer en de ontsnapping evenementen waren die chronologisch op elkaar volgden; dit was voor hem gemakkelijk te onthouden. De opnames vonden echter plaats tijdens lange periodes op de legerbasis gedurende dewelke hij het tijdsbesef verloor.

Verzoeker werpt echter slechts algemene beweringen op. Verzoeker onnauwkeurige beweringen staan duidelijk in contrast is met de andere gebeurtenissen die verzoeker zeer precies in de tijd wist te plaatsen. Het gaat hierbij bovendien om de meest essentiële gebeurtenissen waarop verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming steunt. Bovendien gaat het om cruciale zaken waarbij verzoeker zich voornam te getuigen en het ministerie van defensie in te lichten. Hij zette daarbij de bestanden van zijn telefoon over naar zijn computer, wiste de bestanden van zijn telefoon en poogde deze op te laden op YouTube. Gelet op het feit dat verzoeker bewijzen tegen de militie trachtte te verzamelen en hierbij omzichtig te werk moest gaan, kan in redelijkheid worden aangenomen dat hij zich zeer goed bewust zou zijn van de precieze data van deze gebeurtenissen. Zelfs indien niet wordt verwacht dat verzoeker een exacte datum wist te schetsen, kan worden verwacht dat hij weet binnen welke tijdsperiode beide incidenten zich afspeelden.

Met betrekking tot (iii), de omstandigheden van zijn ontsnapping, voert verzoeker aan dat in deze periode de gevechten met IS zeer intens waren. Om deze reden waren de cellen van de militaire gevangenis nooit op slot, zodat de opgesloten militairen de kans zouden krijgen te kunnen vluchten in geval van inname van de basis. Deze verklaring is evenwel niet in overeenstemming te brengen met verzoekers bewering dat men hem wou vermoorden omwille van het maken van de videobeelden. Verzoeker betwist vooreerst niet dat de ‘omslachtige’ methode om hem naar het strijdtoneel te brengen en daar te laten ‘sneuelen’ merkwaardig is aangezien er geen garantie was dat hij zou omkomen en verzoeker zou kunnen ontsnappen en alsnog de beelden naar buiten brengen.

Hoe dan ook is het inderdaad bijzonder merkwaardig dat, indien het doel werkelijk was hem te elimineren zodat hij geen videobeelden meer zou verspreiden of hierover zou getuigen, hij niet beter bewaakt werd. Verzoekers bewering dat het voor militairen gebruikelijk was de cellen open te laten, doet niet af aan de vaststelling dat men hem wou doen verdwijnen, en tegelijkertijd de gelegenheid bood om zonder enige moeilijkheden te ontsnappen. Verzoekers relaas met betrekking tot het niet op slot doen van de celdeuren, verklaart niet waarom er - zeker nu men hem persoonlijk viseerde en hem wou elimineren - in geen enkele vorm van bewaking werd voorzien.

Verzoeker brengt verder geen argumenten aan tegen het motief dat het vervolg van de ontsnapping erg onwaarschijnlijk overkomt: ook de bemerkingen met betrekking tot het verloop van de ontsnapping betwist verzoeker niet. De Raad acht het terecht merkwaardig dat in de context van oorlog met IS, terreur en daarmee gepaard gaande beveiligingsmaatregelen, verzoeker zomaar, zonder enige identificatie of controle, in een wagen kon stappen van een patrouille die stond te wachten in Garma al

Falluja, waar zijn basis was (CGVS 2, p. 5). Verzoeker verklaarde zelf dat de eerste wagen van het konvoi uitgerust was met een detector voor bommen er zou dus geen verdere controle zijn geweest en verzoeker droegen masker en een bril om zijn identiteit te verbergen. Bij de controlepost al Sukur verliet verzoeker het konvoi en nam hij de bus naar Basra. Hij trok op dat ogenblik zijn vermomming uit. Gevraagd of er geen risico meer was dat hij herkend zou worden, verklaarde verzoeker dat het hem niet meer interesseerde omdat hij uit de gevarenzone weg was. Verzoeker verklaarde nochtans zelf dat de militie bijzonder machtig was en dat hij het risico liep vermoord te worden. De Raad bevestigt dan ook het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers relaas omtrent zijn ontsnapping niet in overeenstemming is met de ernstige risico's die hij liep als gezochte persoon.

Verzoeker voert aan dat hij nooit direct contact had met zijn ouders om deze niet in gevaar te brengen. Hij kon dus enkel de details geven die zijn buur hem gaf.

Verzoeker betwist evenmin dat het bijzonder merkwaardig is dat hij na zijn ontsnapping uit de militaire basis terugkeerde naar zijn ouderlijk huis in Basra waar hij drie dagen verbleef. Uit de voorliggende stukken blijkt nochtans dat er reeds de dag na zijn ontsnapping op 9 augustus 2015 een arrestatiebevel tegen hem was uitgevaardigd. Dat hij in die omstandigheden enkele dagen zonder te worden verontrust in het ouderlijk huis kon verblijven, is bijzonder merkwaardig, en is niet in overeenstemming te brengen met het arrestatiebevel waarin sprake is van een ontsnapping en het feit dat er bezwarend videomateriaal bij was gevonden. Dit klemt des te meer nu verzoeker verklaarde dat, na zijn vertrek uit Irak, er wel drie huiszoeken waren in de ouderlijke woning. Voor verzoeker aanvoert dat hij geen details had omtrent deze huiszoeken omdat hij hen niet in gevaar wou brengen, biedt dit geen verklaring waarom hij niet zijn buurman (die het hem meedeelde) kon vragen om meer informatie. De Raad is met het CGVS van oordeel dat deze elementen cruciale zaken zijn in het kader van de beoordeling van het asielaanvraag. Er kan inderdaad worden verwacht dat indien hij werkelijk tot driemaal toe zou gezocht worden bij zijn ouders door een militie die hem wil vermoorden, hij alle mogelijke informatie daaromtrent zou proberen in te winnen. De verklaring dat zijn ouders niet wensten dat hij wist wat er gebeurde, omdat ze hem niet bang wilden maken, is onzinnig aangezien verzoeker reeds Irak ontvluchtte uit vrees vermoord te worden door de militie en zijn ouders zonder twijfel beseffen dat dergelijke informatie erg belangrijk is in het kader van zijn asielaanvraag. Vervolgens bleek dan dat zijn ouders toch al wisten dat hij op de hoogte was. Ook dit heeft verzoeker er niet toe niet aangezet om meer informatie te vragen (CGVS2, pg 11). Het feit dat zijn vader onwel is geworden kan worden beschouwd als een ingrijpende gebeurtenis waarover hij zou trachten nadere informatie te bekomen. Zo kon hij bijvoorbeeld niet uitleggen in welke omstandigheden zijn vader onwel geworden was, of wat er juist met hem gebeurd was, wat opmerkelijk is gezien het hier om zijn eigen vader gaat die gehospitaliseerd diende te worden en toch een ingrijpende gebeurtenis is (CGVS2, pg 12). Het feit dat verzoeker zich omtrent deze huiszoeken beperkte tot vage verklaringen en verder geen moeite deed om meer informatie te verkrijgen, tast aldus wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als soldaat wel degelijk het voorwerp kon zijn van gedwongen rekruteringen, doet geen afbreuk aan het motief dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de verschillende sjiiitische milities geen gebruik maken van rekrutering onder dwang. Er blijken ruim voldoende vrijwilligers te zijn waardoor er geen nood is aan het inschakelen van strijders onder dwang, aangezien de Al Hashd Al Shaabi voldoende aantrekkingskracht uitoefenen op jongeren omwille van het maatschappelijk aanzien en de financiële voordelen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nooit deel uitmaakte van een gevechtseenheid. Vanaf zijn inlijving in 2008 tot 2013 werkte hij als chauffeur van een logistieke eenheid en vanaf 2013 tot het verlaten van het leger in 2015 deed hij administratief werk (CGVS1, p. 4-5). Dat hij alsnog gedwongen zou worden deel te nemen aan militaire acties, overtuigt aldus niet.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van *Human Rights Watch* waaruit blijkt dat milities nog recent kindsoldaten hebben gerekruteerd, staat dit echter geheel los van verzoekers bewering dat hij als soldaat gedwongen zou zijn om mee te vechten met een militie.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat verzoekers vrees, ten aanzien van de militie omwille van het maken van videobeelden van mishandeling, niet voldoende aannemelijk wordt gemaakt. Het enige document dat verzoeker bijbrengt ter ondersteuning stemt niet overeen met verzoekers gedragingen. Verder worden er geen objectieve elementen ter ondersteuning bijgebracht. Verzoekers verklaringen missen aldus coherentie. Verzoeker toont evenmin aan dat hij gegronde vrees voor gevolgen heeft omwille van de weigering om deel te nemen aan militaire acties. Wat betreft de problematiek van desertie, wordt in de bestreden beslissing omstandig gemotiveerd waarom dit een gegronde

vreesvervolging uitmaakt. Dit blijkt ook uit verzoekers eigen verklaringen voor het CGVS en wordt door verzoeker verder niet betwist.

Het Iraakse document met betrekking tot de desertie werd in de bestreden beslissing besproken (zie hoger, motieven (iv) en (viii)). De stukken met betrekking tot een tewerkstelling in België houden geen verband met de beoordeling van de vraag om internationale bescherming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er kan *in casu* niet worden overgegaan tot het toekennen van het voordeel van de twijfel.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet verwijst verzoeker op algemene wijze naar het meergenoemde ambtsbericht en verklaart hij verder dat de situatie in Irak, in het bijzonder Zuid-Irak, wel degelijk aanleiding moet geven tot internationale bescherming.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. De overwinning van de Iraqi Security Forces en de Popular Mobilization Units (PMU) op IS in Jurf al-Sakhar eind oktober 2014, heeft op middellange termijn bijgedragen tot de afname van het geweld in Noord-Babil. S is er sindsdien niet meer in geslaagd om in Babil een territorium onder controle te krijgen. Het geweld dat in de provincie plaatsvindt, is voornamelijk geconcentreerd in het gebied tussen de grens met de provincie Bagdad en de stad Hilla, niet ver van Jurf Al Sakhar. Het aantal burgerslachtoffers in de hele provincie is vanaf begin 2015 duidelijk afgenomen. Deze reductie stabiliseerde in de loop van 2015 en ook begin 2016

bleef het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers beperkt. Deze relatief kalme periode eindigde in maart 2016. De provincie werd dan getroffen door twee zeer zware aanslagen en aantal kleinere incidenten. In de daaropvolgende periode is het geweld in Babil terugvallen tot op het niveau dat de periode maart 2016 voorafging. Wel werd de provincie in november 2016 opnieuw getroffen door een zware aanslag. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies heel ver onder dat van Centraal-Irak.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Op 7 juni 2016 werd er echter voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht. Aanslagen in de provincie Karbala blijven evenwel uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. In april – mei 2016 vonden er echter twee zware aanslagen plaats, een in de provincie Thi Qar en een in de provincie Al-Muthanna. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS, door de militaire tegenslagen, haar strategie heeft gewijzigd en dat de organisatie weer meer teruggrijpt naar het plegen van spectaculaire aanslagen diep in het territorium van de tegenstander (in dit geval het sjjiitische Zuiden van Irak) om het Iraakse leger, de

politie en de PMU te dwingen een groter deel van de strijdkrachten in te zetten voor de beveiliging van Zuid-Irak. Niettegenstaande hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.”

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. *European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8). De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016. De vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier. De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

Het UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd door ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat de provincie Thi Qar, verzoekers regio van herkomst in het Zuiden van Irak, onder één van de voormelde gebieden valt. Het standpunt van het UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier blijkt genoegzaam dat de situatie in Thi Qar niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria, zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. Eveneens blijkt hieruit dat deze regio door verzoeker op een veilige wijze kan worden bereikt. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat de humanitaire situatie in zijn regio van herkomst dermate dramatisch zou zijn dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake de aangevoerde asielmotieven kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker op basis van deze elementen in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont aldus niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.4. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift, en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT